

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 20

Den 15 Juli 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Kp.

Forsvar for religiøs Frihed.

En Tale, rettet mod Culloms Udkast, holdt i de Forenede Staters Congress's Underhus i Washington den 23de Marts 1870 af Utahs Delegerede W. S. Hooper.

(Fortsat fra Side 296.)

„Et mere slaaende Bevis for, at Gud ansaa Polygami og Hor som to hoist forskellige Ting, er ingensteds i den hellige Skrift fremhævet med saa stor Bestemthed og Tydelighed som i Beretningen om David og Bathseba og deres Born.

„Da David første Gang nærmede sig til Bathseba, var hun en anden Mand's lovlige Hustru, og Barnet, som han avlede med hende i hendes daværende Stilling, var et Horebarn, og denne Davids Handlemaade var mishagelig for Herren. (2. Sam. 11, 27.) Hvad var Folgen deraf? I 2 Sam. 12te Kap. underrettes vi om, at Gud sendte Propheten Nathan til David. Nathan begyndte sit Hverv til Kongen med at fremsætte en fortrinlig Parabel, hvori Davids Brode stildredes. Denne Parabel aabnede Synderens Dine, vækkede hans Samvittighed og dybe An-

ger, hvilket havde hans Benaadning forsaavidt tilfølge, at hans Liv blev spart. Dog taaler Herren ikke, at hans moralste Lov krænkes og vil derfor holde Kongen strengt til Regnskab for Uriah's Mord: „Sværdet skal ikke vige fra dit Hus.“ (10de Vers.) Overtrædelsen med Bathseba skulde ligeledes paa det strængeste straffes: „Efterdi Du har foragtet mig og ihjelslaet Uriah's den Hethiter og taget hans Hustru Dig til Hustru, saa siger Herren, jeg vil opreise Ulykke over Dig af dit eget Hus og tage dine Hustruer for dine Dine, og give dem til din Næste at han skal ligge hos dine Hustruer for den klare Sol; thi Du, Du har gjort det i Lordom, men jeg vil gjøre denne Gjerning for al Israels og Solen.“ Alt dette opfyldtes kort Tid efter i Abfalons Oprør og Blodsfam. (16, 21. 22 og 15de Kap.) Det var Herrens Dom over Da-

vid, fordi han bestjæmmede Uriahs' Hustru, og indbefattedes i Forbandedserne, udtalte over Overtræderne af Guds Love.

„Hvad Fosteret af Davids og Bathsebas ulovlige Dugang med hinanden angik, da staar der skrevet, at Gud slog Barnet, saa det blev sygt og døde. (2 Sam. 12, 15.) Hvilken frygtelig Hjem-søgelse dette var for David, erfare vi af de følgende Vers, hvori David stildres som næsten vanvittig af Sorg, men Barnets Skjebne var afgjort og paa den syvende Dag døde det.

„Lad os nu betragte Davids Forhold, da han efter Uriahs' Død tog Bathseba lovligt tilægte og optog hende blandt sine øvrige Hustruer. „Dg derefter trostede David Bathseba sin Hustru og gik ind til hende og laa hos hende, og hun fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Salomon, men Herren elskede ham.“ Vi finde atter Nathan ved denne Leilighed hos Kongen, dog ikke liig første Gang som en Rebser, men med et helt andet Budskab: „Dg Herren sendte formedelst Propheten Nathan og kaldte hans Navn Jedediah, hvilket er udlagt, Herren elsker ham.“ (24de og 25de Vers.)

„Naar man læser hele Salomons Historie og seer Guds viensynlige Misfandhed mod ham ved enhver Leilighed; naar man endvidere sammenligner Guds Handlemaade mod det stakkels ulykkelige Foster af Davids Hørsøvertrædelse med det lykkelige Foster af hans ægtefællige Samliv med Bathseba som en af hans mange Hustruer, da vil man strax see, hvorledes Gud misbilliger og straffer det første, og tillader og belønner det sidste, eller ogsaa taber Biblens Vidnesbyrd al sin Kraft.

„For det Syvende. Jeg har omtalt, at Loven blev forkyndt af Profheterne; disse vare overordentlige Sendebud, hvem Gud bestilledes et specielt Hverv, ikke blot

at forudsige kommende Ting, men til at prædike for Folket, til at kundgjøre Loven for dem, paatale deres Skrobeligheder og formane dem til Omvendelse samt true med Guds store Mishag, hvis de ikke adløbe. Deres Opgave i saa Henseende er ret betegnende stildret i Es. 58, 1. „Naah, hoit, spar ikke, opløst din Røst som en Basun og kundgjør mit Folk deres Overtrædelse og Jakobs Hus deres Synder.“ Dette Skald maatte Profheterne troelig røgte under Trusel af streng Straf, hvorom Es. 3, 18. vidner: „Naar jeg siger til den Ugudelige, Du skal visselig dø, og Du ikke paaminder ham og ikke advarer ham fra at gaae paa sin ugudelige Vej og holder ham ilive: da skal den samme Ugudelige dø i sin Misgjerning, men jeg vil kræve hans Blod af din Haand.“

„Disse Profheter maa have opfyldt deres Mission daarlige baade for Gud og Menneſter og under stor Risiko for deres eget Liv, hvis Polygami var Synd imod Guds Lov, thi det blev almindelig prakticeret af hele Nationen, fra Fyrsten paa Thronen til den fattigste blandt Folket, og dog sige hverken Esaias eller Jeremias eller nogen af Profheterne et Mulderimod. De irettesatte dem skarpt, ikke alene for at have krænket deres Næstes Hustruer, men ligeledes for deres Udvævelser og Utugt, thi Jeremias siger, at de samlede i Horehuse. (5, 7—9. og 29, 23.) Ikke et Ord om Polygami. Hvis dette var en Synd, hvor kan man saa med nogen Rimelighed forstaae, at det aldrig blev omtalt hverken af Gud, Moses eller nogen af Profheterne?

„Dg endelig, Ægtefæll med flere Hustruer var ikke blot tilladt, men i visse Tilfælde endog paabudt i det gamle Testamente. Saaledes f. Ex. i 5te Mose B. 25, 5—10: „Naar Brødre bo tilsammen, og En døer af dem og han ingen Søn har, da skal den Dødes Hustru ikke-

vorde en fremmed Mand's udenfor, men hendes Mand's Broder skal komme ind til hende og tage hende sig til Hustru og ægte hende i sin Broders Sted. Og det skal see, at den Forstefødt, som hun søder, skal opstaae efter hans døde Broders Navn, at hans Navn skal ikke udslættes af Israæl," osv. Denne Lov maa ganske vist ansees som en Undtagelse fra den almindelige Lov i 3die Mose B. 18, 6. og Aarsagen er tydelig anført i selve Loven, nemlig, at Arven skulde forblive i den Familie, hvortil den hørte.

„Da der ikke eksisterer nogen Lov imod Polygami, var der altsaa Intet til Hinder for en gift Mand at ægte sin Broders Enke. Lad os antage, at ikke blot den Afdødes Broder, men alle hans nærmeste Paarørende vare gifte, da vilde de ikke kunne opreise den Afdøde Børn, frelse Arven eller frie Enken fra at ægte en Fremmed, med mindre Polygami var tilladt. (Ruth 4, 5.) Af disse vægtige Grunde kunde ingen Mand, gift eller ugift, undslaa sig for at opfylde Lovens udtrykkelige Bydende.

„Seg vil nu undersøge en Mening, som jeg frygter er altfor almindelig blandt os og hvorpaa al Opposition mod Polygami væsentlig bygges, den nemlig, at Kristus af Mange ansees som en ny Lovgiver, der kom til Verden for at indføre et nyt og bedre Moralsystem end det Mose Lov haandhævede. Denne grove Bespottelse imod Guds Lovs Hellighed og Fuldkommenhed, saabel som imod Christi Sanddrøhed, der erklærede, at han ikke var kommen for at ophæve Loven, men for at fuldkomme den — denne aabenbare Krænkelser af baade Loven og Evangeliet var det, hvorpaa Kjæfteren Soci-nius grundede alle sine andre vederstyggelige Lærdomme.

„Christus erklærede paa det høitideligste, at Himmel og Jord skulde snarere

for-gaae end et eneste af Lovens Ord. Tro ikke, sagde han, at jeg er kommen for at afstaafe, jeg er kommen for at opfylde den. Saalangt fra at ophæve Loven, der var givet ved Mosehaand, eller indføre en anden, der stod i Opposition mod samme, kom han selv til Verden for at underkaste sig den i alle Ting, og derved opfylde alle dens retfærdige Fordringer. (Matth. 3, 15.) Han kom for at forherlige den ved sin Lydighed indtil Døden. (Ef. 42, 21.) David siger prophetisk om ham i Ps. 40, 8: „See, jeg kommer; i Bogens Rulle er skrevet om mig; det fryder mig at gjøre din Villie, o min Gud, og din Lov er i mit Hjerte.“ Og stemte ikke Christi hele offentlige Vandel overeens med denne Propheti?

„Hvis man lægger noie mærke til Christi Prædiken, og især hans berømte Tale paa Bjerget, vil man finde, at han var en yderst flittig og ivrig For-svarer af Mose Lov. Man vil see, hvorledes han uden Staausel sønderrev alle disse forstruede Fortolkninger, hvormed de jødiske Rabbiner havde tilføret eller forkvælet dens Mening, og gjengav Loven dens rette Betydning og Kraft, hvorefter dens Aand trængte En lige til Hjertet. Da han f. Ex. engang vilde gaa irette med de Striftkloge om deres Fordreielser af Loven, ansaae han det for nødvendigt at forudstikke den Bemærkning: „Mener ikke, at jeg er kommen for at opløse Loven eller Propheterne; jeg er ikke kommen at opløse men at fuldkomme,“ (Matth. 5, 7 20.) thi han vidste forud, at hvad han nu vilde fremlægge, stod i aabenbar Strid med Phariseernes og de Striftkloges Fortolkninger.

„Lad os nuere og mere kritisk undersøge de Striftsteder i det nye Testamente, hvor Kristus formodes at sætte Polygami i Klasse med Horeovertrædelse. Det første, jeg vil anføre, er Matth.

5, 31. 32 og 19, 9. „Der er sagt, at hvo, som stiller sig fra sin Hustru, skal give hende Skilsmissebrev; men jeg siger Eder, at hvo, som stiller sig fra sin Hustru uden for Hørs Skyld, gjør, at hun bedriver Hor, og hvo, som tager en Fra-stilt tilægte, bedriver Hor.“

„Frelseren var ved denne Leilighed om-given af en stor Skare Menneſter, som, da de levede under det gamle Testamen-tes Lov, af Princip vare Polygamister, og der er ingen Tviſel om, at mange vare det i Praxis. I denne store Hov af Sæder maa der have været mange, som havde to Hustruer paa engang. Havde det nu været Herrens Mening at revſe en ſaadan Skik, vilde han ganſke viſt have brugt Ord, ſom giſ lige Løs paa Sagen, og ſom ikke kunde miſtydes. Det er klart, at med den Mand, der forſtøder ſin Hustru ved at give hende et Skilsmisſebrev, menes en heel anden end den, der har ægtet to eller flere Hustruer; men man er let tilbøielig til at konſtruere et Skriftſted, anvendt paa hiin Tids Folk, ſom paſſende paa os, hvilket aldeles ikke kan gaae an, da de levede under helt andre Forhold end vi. Saaledes havde de f. Ex. ingen borgerlige Love mod Polygami, ſaasom vi have; tværtimod, hele deres Lovcodez tillod det, hvilket jeg har allerede fuldstændig beviist, og diſſe Love ſtode paa den Tid, iſølge Matth. 19, 8. i fuld Kraft ſom i Moſe Tider. Frelseren kunde derfor ligesaa lidt kalde Polygami Hor iſølge Iſraels Lov, ſom jeg kan kalde det Hoiforræderi mod Englands Love.“

„Kan man vel tænke fig, at Chriſtus, ſom var ſaa noiagtig og ligefrem i Alt, hvad han ſagde, ſkulde behandle dette vigtige Emne ſaa ſkjødesløſt, at Ingen forſtod, hvad han mente? Eller at han ſkulde undlade at omtale en „Forbrydſe,“ ſom Nutiden kalder det, naar han

ſaa ofte havde Leilighed dertil? At en Mand giver ſin Hustru Skilsmisſebrev og derpaa ægter en anden, er ſlet ikke enſebetydende med, at en Mand ægter to Hustruer paa engang, eller ægter en Hustru til, medens hans første Hustru lever hos ham og med ham. Det gamle Teſtamente tillod en Mand at ægte to Kvin-der, men ikke at forſtyde ſin første Hustru for at kunne tage en anden.“

„Hvis nu Polygami ikke var lovligt for Guds Naſyn, ſaa var heller ikke Chriſtus en lovlig eller legitim Efterkommer af Davids Slægtlinie, men et uægte Foſter, ikke blot i ovennævnte Tilfælde, men ogsaa i andre Henſeender, ſom kunde nævnes. Altsaa, hvis det forholder ſig, ſom Folk almindelig tro, at Chriſtus for-dømmer Polygami, ſaa for-dømmer han paa ſamme Tid ſin egen Rettighed til at være Meſſias, om hvem Gud ſvor til David, at af hans Rødens Frugt vilde han opreiſe Chriſtus efter Rjødets til at ſidde paa hans Throne. (Ps. 132. 11. Ap. G. 2, 30.)

„Lovgyldigheden af at ægte flere Hustruer, maa naturligtviis anerkjendes, ellers vil hele Chriſtenheden gaae op i Røg og Chriſtus ikke være den, ſom ſkulde komme, men vi maa da vente en Anden. (Matth. 11, 3.)

„I ingen af Pauli Breve, ei heller i de ſtarpe Breve, ſom Johannes blev befalet at ſkrive til de ſyv Menigheder i Aſien, ſtaaer Polygami nævnet blandt alle de Forbrydſer, ſom der ere opreg-nede. Enhver anden Slags Dmgang mellem Kjonnene er tydelig fremſat og ofte gjentaget, Polygami ikke, undtagen for Kvindens Vedkommende, ſom i Ro-merbrevet 7, 3. Havde det været ſyndigt ogsaa for Mandens Vedkommende, er det høiſt ubegribeligt, at det ikke blev om-talt ved ſamme Leilighed.“

„Grotius bemærker, at „iblandt Hed-

ningerne vare kun saa Nationer tilfredse med een Hustru," men vi finde ikke, at Apostelen opstillede dette som en Hindring for deres Optagelse i Kirken. Det er fast utroligt at antage, hvis Polygami var et Brud paa Guds Love, at den store Apostel i sit Brev til Corinthierne, hvor han opregner enhver Slags ulovlig Omgang mellem Kjønnene, skulde glemme eller undlade at føre denne Synd ind paa den samme sorte Liste, (6, 9. ff.) eller at han ikke skulde være ligesaa ivrig for Helligholdelsen af Ægteskabsloven eller det sjette Bud som Æra var for Overholdelsen af Loven i 5te Mose B. 7, 3., hvori det forbydes Israël at gifte sig ind med Hedningerne. Æra lod Soderne bortjage alle de Kvinder, som de ulovligt havde ægtet, ja endog Bornene, de havde avlet med dem. (Æra 10de Kap.) Hvis Ægteskab med flere Hustruer var syndigt, hvoraf kommer det saa, at Paulus ikke lod de Omvendte af Soderne og Hedningerne bortjage alle deres Hustruer paa den første nær og miskjendte enhver anden Forbindelse?

„Ingen havde en bedre Leilighed til at paatale et Nationalonde end Johannes den Dober, thi der siges om ham, at Jerusalem, det ganste Judæa og alt Landet omkring Jordan gif ud til ham (Matth. 3, 5.) og doptes af ham i Jordanen, saa mange som bekjendte deres Synder, og blandt disse var der mange Skjøger. (21, 32.) Han sparede ikke dem, der gjorde sig skyldige i Ukydshed, og havde Polygami henhørt til samme Slags Synd, vilde han udentvivel have prædiket skarpt derimod, og om han havde gjort saa, vilde der vel endnu have været Spor deraf i Beretningerne om ham, saaledes som vi see det i Frelserens Vidnesbyrd, der omtaler, at Skjøger og Toldere troede Johannes' Lære, medens de Skriftkloge ikke troede derpaa; (Matth. 21, 32.) thi

hine salbne Kvinder vilde ikke have omvendt sig, hvis de ikke ved hans Tale vare blevene vækkede til fuld Bevidsthed om deres affhyllige Færd. Han rettede ogsaa sin Veltalenheds Strøm mod mange Misbrug iblandt den Tids Embedsstand, saasom imod Tolderne, Skattekræverne og Soldaterne, hvilke sidste pleiede at bortføre Folks Gods med Vold eller ved Svig, idet de skræmmede Mange med falske Bestyldninger. Mod disse Misbrug talte Johannes saa ivrigt, at Soldater og Toldere kom hen til ham og spurgte, hvad skulle vi gjøre? Er det nu i mindste Maade rimeligt, at en Mand, der var saa nidjer for Lovens Overholdelse, at han end ikke personlig sparede Kongen for hans Ægteskabsbrud, skulde lade en heel Nations Horagtighed gaa upaataalt, hvis han nemlig ansaa Polygami ensbetydende dermed? Man har god Grund til at slutte, at Johannes den Dober ansaa Polygami og Hor som to forskjellige Ting.

„Saalænge lovligt Ægteskab med flere Hustruer holdtes i Ægt og Ære, horer man ikke om Skjerlevnet, Hor og almindelig Prostitution iblandt Israels Døtre, ei heller om Horehuse, Gadestrygen og veneriske Sygdomme, ei heller om Bornemord, Fosterfordrivelse og alle andre Anhang til Kvindens Ruin, som ere altsor væmmelige til at nævne. Disse Ting vare aldeles umulige, indtil menestkelige Systemer og Paasund fortrængte de guddommelige Indstiftelser. Hvis No-gen tror, at Frelseren kom for at forandre Loven, og fornemmelig med Hensyn til Ægteskabet, da er det med andre Ord at antage, at han har lagt Grunden til Kvindernes Redværdigelse og Undergang.“

Her ville vi slutte vort Udtog af Hans Høiarværdighed Martin Madans fortrinlige Værk.

Deres Høiarværdigheder Pastorerne

Gonybeare og Howson af den engelske Kirke og Forfatterne til „St. Pauli Liv og Breve,“ hvilket Værk udkom omtrent i Midten af indeværende Aarhundrede, sige, idet de drog Brevet til Timotheus, hvor der tales om en Biskops Hustru:

„Paa Grund af den Lethed, hvormed man under baade den græske og romerske Lov kunde erholde Skilsmisse, var det intet Usædvanligt for en Mand og Hustru at stilles og gifte sig med Andre, medens deres tidligere Egtfælle endnu var ilive. Saaledes havde en Mand ofte tre eller fire Hustruer ilive, eller rettere sagt Kvinder, som havde været hans Hustruer. — — — En lignende Skik findes desværre endnu paa Den Mauritius; der er det ikke usædvanligt at træffe tre eller fire Kvinder i Ens Omgangskreds, hvilke alle have tourvis været samme Mand's Hustruer. — — — Vi troe, det er dette Slags successive Polygami, mere end det samtidige, der fremhæves som uforenligt med en Biskops Kalb. Det samme mener Theodore de Beza.“

Hs. Hoiærværdighed Dr. A. Allen af Congregationalisternes Kirke og berømt Missionær opholdt sig i fem og tyve Aar i Hindustan og udgav i 1856 et Værk, betitlet „Indien forud og nu,“ hvori han paa Side 551 siger: „Polygami praktiseres i Indien blandt Hinduerne, Muhamedanerne, Zoroasterne og Jøderne. Det er tilladt og anerkjendt af Institutterne i Menu, af Koranen, af Zendavesta, og ifølge Jødernes Tro, af det gamle Testamente. Det anerkjendes af alle Retterne i Indien, baade de Indfødtes og de Engleskes. Det britiske Parlaments Love anerkjender Polygami iblandt alle disse Klasser, naar Egtfælskabspagten er sluttet i Overensstemmelse med deres Religions Grundsætninger og deres vedtagne Skik og Brug. En Hindus Egte-

skab med hans anden eller tredje Hustru er ligesaa gyldigt og bindende for alle Parter, som Egtfælskabet med hans første Hustru, og ligesaa gyldigt som nogen Christens Egtfælskab i den engelske Kirke. — — — En saadan Mand kan ikke stille sig ved nogen af sine Hustruer, om han vilde, og det vilde være uretfærdigt og grusomt handlet mod dem og deres Børn, om det skulde tillades ham. — — — At han bliver Christen og annammer en renere og helligere Tro, fritager ham ikke for hans Forpligtelser mod sin Familie, hverken ifølge de engelske Auctoriteters eller den indfødte Befolknings Anskuelse. Du kan virkelig skulde forstøde dem, eller alle paa en nær, vilde man fremdeles vedblive at betragte dem som lovlige Hustruer, og de kunne ikke ægte nogen anden Mand. De have desuden ikke gjort sig fortjente af saadan ukjærlig, grusom og vanærende Behandling fra hans Haand. — — — Saalangt fra at betragte Polygami som et moralsk Onde hænder det ikke saa sjelden, at Mænd blandt dem ugerne tage sig en anden eller tredje Hustru som en tung Pligt, der paahviler dem for at forplante deres Navn og Familie og sikke deres Arv for Efterlægten.“

I et Tillæg til ovennævnte Værk underretter Dr. Allen Verden om, at Polygami-Spørgsmaalet er bleven forelagt en Congress af Missionærer i Calcutta, som bestod af Missionærer fra de forskellige christne Samsund i Storbritannien og Amerika, hvilke repræsenterede Baptister, Congregationalister, Episkopale, Methodist, Presbyterianer og andre, og vare samlede i Anledning af, at flere Profelyter til den christne Kirke onskede at vide, hvorledes de skulde forholde sig til deres Hustruer nu, da de vilde optages i de christne Samsund. Efter lang og ivrig Drøftelse vedtog Congressen enstemmigt, „at enhver Mand, som, for

han bliver en Kristen, har ægtet mere end een Hustru ifølge Skik og Brug blandt Søderne og de første christne Menigheder, skal tillades at beholde dem alle, men saadan en Mand kan ikke indehave noget Embede i Kirken."

Disse Fakta kunne tjene som direkte Beviser imod det Udkast, som nu foreligger det ærede Hus. De bevise, at en af dets fornemste Klagepunkter er falsk, det nemlig, at Polygami er afstøjet af enhver christen Nation, thi det britiske Rige er en christen Nation, og Hindustan er en Deel af nævnte Monarki, ligesom Canada og Irland. Hindustan er et civiliseret Land med sine Skoler og Universiteter, Fabrikker og Jernbaner, Telegrapher og Aviser, men desuagtet er det overvældende Fleertal af Befolkningen, der udgjør over firfjendstyve Millioner, Polygamister, og som saadanne anerkjendte og beskyttede af Parlamentet og de engelske Love. De engelske og amerikanse Missionærer, som ere bosiddende der, og som have opholdt sig der i mange Aar og daglig iagttaget Polygamiets praktiske Virkninger, have mødt tilsammen i høitidelig Conference og enstemmigt erklæret det for at være ret og overensstemmende med de første christne Menigheders Love og Vandel, og det er bekjendt, at Franskmændene, Spanierne, Hollænderne, Portugiserne og andre christne Nationer følge den samme Politikk, idet de tillade Folk under deres Regjering at efterleve deres Religion og øve deres Egtstabsstikke, hvad enten de ere monogamiske eller polygamiske.

Jeg haaber, Herr Ordfører, at jeg ikke har trættet Dem med disse Citater fra Lærdens Bøger om Polygamiets Uld og Udbredthed. Hensigten med denne

Part af mine Argumenter er ikke at bevise, at det omhandlede System er ret eller uret, men simpelthen at godtgjøre, at et Princip, hvis Efterlevelse gjentagende er bleven paabudt af den Almægtige; hvilket var en Lovregel blandt Søderne paa den Tid de vare hans Eendomsfolk og i alle Ting lode sig regjere af ham; hvilket er bleven forsvaret og hævdet af mange af Christenhedens mest udmærkede Lærde i forskjellige Tidsalvere, og som endnu sanktioneres ved Lov og Vedtægt i mange af det britiske og franste Riges Provindsler, at et saadant Princip ikke kan være uret i og for sig selv. Det er en Lærdom, hvis Efterlevelse, ifølge de anførte Citater, ikke i mindste Maade krænter Kyndigheden eller beskæmmer den mest exemplariske Christens Vandel. Mine Modstandere her kunne indvende, at det er stødende for Nutidens Civilisation, eller at den skriver sig fra Religionshværmeri, men om saa er, bør den bekæmpes med Aandens Sværd og ikke med puffyist Vold; den bliver da en Opgave for Missionssvæsenet og ikke for Jurister og Officerer. Det er et ædelt og christeligt Hverv at rense og belære den forvildede Sjæl, at opreise dem, som ere faldne og sin Undergang nær, og man hører fra alle Prædikestole i Landet, at Høsten er stor og Arbejderne faa. Men naar vor Tids geistlige Reformatorer have renset deres egne Trossamfund for Utugt, Løssagtighed og Brode, og have hævet Moraliteten til omtrent samme Høide som i Salt Lake City, lad dem da vende deres Arbeidskræfter til Utafs Ørkener, og maa Gud velsigne og fremme det Rette.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Til de Hellige i den skandinaviske Mission.

Da jeg er bleven løst fra min Mission i disse Lande med Tilladelse til at gaa hjem til Zion, ønsker jeg, for min Afreise, at udtale min Velvilje for det Folk, blandt hvilket jeg har virket med saamegen Glæde, og jeg nærer det Haab, at mit Arbeide ikke har været uden Gavn for dem, der elske Sandheden og Evangeliet's saliggjørende Principer.

Under mit Ophold her har jeg ofte glædet mig ved at see de Helliges Tro og Hengivenhed, saavel i deres Armod som under Sygdom og andre trykkende Omstændigheder, og ligeledes har det været mig en Kilde til stor Glæde at see den Beredvillighed, hvormed mange af de Hellige hjemme i Zion have sendt Midler hertil for at bidrage til deres Venners og Slægtinges Udfrielse fra disse Lande. Ingen kender bedre end jeg, under hvilke vanskelige Kaar de Hellige hjemme i Utah lede; mange af dem have negtet sig selv mange Goder og Behvemmeligheder for at kunne samle Penge til Udfrielse for en eller anden kjær Ven eller til Forfremmelsen af Guds Værk i det Hele.

Det vilde være ønskeligt, om hver især søgte at hjælpe sig selv saalangt de formaae, og ikke bebyrde dem, som allerede have alle de Besværligheder, de kunne bære.

Til Brødrene i Præstedommet vil jeg kun gjentage, hvad jeg har søgt at indprente ved Eksempel: Gaa frem med Tro, Flid og Forstand, thi alene dermed overvinder man Verden. Jeg veed, at det Værk, vi arbeide for, har mange Tjenerer, men deres Magt strækker sig ikke længer end Herren tillader dem at gaae for at luttre hans Folk og besegle deres egen Dom. Søg altid at uddanne Eders Moralitet, Eders Broderkærlighed og Eders Velgjørenhed, thi ved bestandig at øve disse Egenstaber, ville I være istand til at standse Bagvaskerens Tunge og bestemme de Ugubelige.

Jeg ønsker tillige at udtale min personlige Erkjendtlighed for det Arbeide, Brødrene i Præstedommet have udført, saavel som for den Nidkærlighed, de have lagt for Dagen i at efterkomme enhver givne Instrug; maa Herren velsigne dem for deres Trofasthed.

Mange glade Minder om mit Ophold ville følge mig til Vestens Dale, og jeg vil herved paa det hjerteligste anbefale til Eders Kjærlighed min ærede Eftertræder i Bestyrelsen af denne Mission, Præsident W. W. Cluff, hvem Mange kjende fra hans tidligere Ophold i denne Deel af Herrens Vingaaerd.

Haabende, at I Alle maa bevare Troen urokkelig og at Gud vil velsigne sit Værk i Skandinavien, indtil alle Oprigtige ere blevene Medlemmer af hans Rige, byder jeg Eder nu Farvel med den Fortrosthing, at vi snart skulle mødes iblandt Zions Folk.

Alle Breve, vedrørende denne Mission, bedes herefter adresserede til W. W. Cluff, istedetfor til Eders Broder og Medarbejder i Evangeliet

Jesse N. Smith.

Ankomst af Missionairer.

Den 2den Juli ankom hertil Eldste N. C. Edleffen fra Bear Lake, Utah, og den 5te Juli ankom Eldsterne Peter Madsen fra Brigham City og Peter Brown fra Coalville, Utah, efter en heldig Reise. De bleve kaldede som Missionærer til Scandinavien i afvigte Mai-Conference og ere blevne beskikkede følgende Pladser: N. C. Edleffen til Omreisende i hele Missionen, P. Madsen, Præsident for Kjøbenhavn's Conference, og P. Brown til at arbejde i Christiania Conference. Vi ønske disse Brødre velkommen, og Held i deres nye Virkefæds.

Bekjendtgjørelse.

Hermed bekjendtgjøres, at Amasa M. Lyman blev udelukt af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Høiraadet i Salt Lake City den 12te Mai 1870 for Apostasi.

William Dunford,
Striber.

Correspondance.

Amerika

Brigham City, Bog Elder County, Utah,
den 24de Mai 1870.

Præsident Jesse N. Smith og Wm. Cluff.

Kjære Brødre!

Seg har ofte ønsket at skrive nogle Linier til Scandinavien, som mulig kunde være af lidt Interesse eller Belærelse for nogle af mine mange Venner, der nu særdes, hvor Odin og hans Kæmper udmærkede sig. Danmark var engang et mægtigt Rige, men kun nogle sønderlemmede Provindser boie sig nu for dets Scepter; og dog har Danmark saavel som de andre scandinaviske Lande været stor-

ligen velsignet af et naadigt Forsyn, thi Indførelsen af Evangeliet i samme er en betydningsfuld Begivenhed i de sidste Dages Historie. Tusinder af dets Børn have i Hjertets Oprigtighed og Hellighed, trods al Forsølgelse, annammet Guds Rige og med Redebønhed offret deres behagelige Samkvem med Slægninge og Venner saavel som timeligt Gods, og bo nu i Zion's fredelige Dale, langt borte fra

det Land, hvor deres Die først stued Da-
gens Lys.

Naar man hensynter i Betragtning
ger over Guds Riges herlige Fremtid, er
man tilbøielig til at glemme for et Die-
blik, at Kampen er ikke tilende, naar
man kommer her, at vi endnu ere Mænd
og Kvinder, hjemfaldne meer eller min-
dre til Kjødets Skrøbeligheder, og at Me-
get maa beseires, inden vi kunne sikke
os Livets Krone.

Medens det store Fleertal af Skan-
dinaverne her ere saa gode Mænd og
Kvinder, som man under nærværende Om-
stændigheder kan ønske sig, og i Sandhed
ere en Pryd for Zion, gives der dog
Nogle, som vende sig til Verdens Daar-
lighed, og ligesom Soen, der var reen,
vende tilbage til den gamle Sole. Paa
saadanne Individer opfyldes Herrens Ord:
„Naar Lyset, Du har annammet, bliver
Mørke, hvor stort bliver saa ikke Mør-
ket.“ Ethvert ærligt Hjerter bør sly saa-
danne Apostater, naar de med hyllet For-
trolighed søge at gyde Gift og Galde i
de Helliges Sind. Ude i Udsprelsen
kjenner man ikke deres Vandel, men her
i Zion ere deres hemmelige Gjerninger
aabenbare. Hvis deres sande Karakter
var kjendt i Skandinavien, vilde det daar-
ligste Subjekt der stamme sig ved, at
han nogensinde troede et Ord af hvad de
opdiftede med i deres Breve, thi da de
selv ere mørke og vantro, søge de en
Trost i at gjøre Andre meddelagtige i
deres egen pinlige Glendighed. Deres
Samvittighed er sløvet, deres Sandheds-
kjerlighed bortdunstet, deres Vresfølelse
tabt. Jeg kunde fortælle Ting om disse
fræsaldne Brevskrivere, som vilde forbause
dem, der tro at de kjende dem og løbe
om med deres Skrivelser, men de staae
for lavt i Smudsset til at røres ved, og
de Oprigtige af Hjertet ude i Verden
ville ved nøiere Overveielse ikke holde

Kjød for deres Arm, men derimod stole
paa Mandens ubdragelige Vidnesbyrd.
De, der søge Udflydning allevegne for
ikke at adlyde Evangeliet eller blive døbt
til Syndernes Forladelse, (hvilket Jesus
befalede Alle at gjøre) lad dem holde sig
til Lognen; inden længe ville de opdage,
at deres Tro er bygget paa Sand og
kan ikke hjælpe dem, og forseent ville de
opdage, hvad Aabenbaringen siger, at en
Sorgens og Bedrøvelsens Dag vil op-
rinde for dem.

Der er ogsaa en anden Slags her,
som ere lunkne og ubidende, om just ikke
vantro, hvis Bug er deres Gud. Saa-
danne Individer skrive til deres Venner i
Danmark, at de maa passe godt paa
deres Pung og snore den godt til eller
pubse Guds Tjenere af med en Logn!
De advare deres Venner imod at fæste
for megen Lid til de Vidste, som ere
sendte ud fra Zion. Hvilken Daarstab.
Ikke agte deres Raad, hvem Gud har
kaldet og ordineret, men derimod deres,
som have kaldet sig selv. „Ja, men det
kom fra Zion,“ indvendes der. Vilde I
ikke, at Satan er i Zion saavel som alle
andre Steder? men hvad har han og hans
Consorter at bestille med Misjonens Ord-
ning i Udsprelsen? eller hvad have halv-
hertede og tomhøvede Mænd at gjøre
dermed? Jeg har ikke imod Brevskrivning
i mindste Maade; der er Tusinder af
gode, forstandige Mænd og Kvinder her,
jeg ønsker blot de vilde skrive mere end
de gjøre. Hvad jeg i det Ovenstaaende
har sigtet til, er til Taaber og Vantro.
Vel sandt, mange gode Breve sendes her-
fra, men vore Kjender agte ikke paa dem;
kommer derimod et Apostatbrev, sluges
det med Begjærighed, thi det kilbrer de-
res Smag. Sandheden yndes ikke, fordi
den vidner for os.

Med Agtelse

A. Christensen.

Sverrig.

Upsala, den 28de Juni 1870.

Præsident Jøsef N. Smith.

Kjære Broder!

Deres Brev af 22de dennes har jeg rigtig modtaget tilligemed min Bestikkelse som Bestyrer af Söndlings Conference, for hvilket jeg er Dem meget taknemmelig. Jeg har altid bestræbt mig for at være villig til at gaac hvorfomhelst mine Overordnede i Præstedømmet kalde mig, uagtet jeg føler mere end Noget min Angst for at overtage store Ansvar, men min Bøn er til Gud, at han vil give mig Visdom til at udrette enhver Ting til hans Tjeneres Tilfredshed.

Jeg onstede gjerne at see Dem, Br. Smith, inden jeg overtager mit nye Kalb, men jeg kan godt indsee, at Tid og Omstændigheder ikke tillade det. Det vilde ligeledes have været mig hjært at faa en Medhjælper til at føre Bøger og Regnskaber, men indtil videre maa jeg vel see at hjælpe mig med de Kræfter, jeg har til min Raadighed.

Jeg har nu været i Stockholms Confererence som omreisende Uldste et Aar, og Evangeliet har i den Tid gjort god Fremgang heroppe; de Hellige ere trofaste, Flere ere døbte i den senere Tid og Mange ere troende, men have endnu ikke vovet at rive sig løs fra Verden. Forsamlingerne ere godt besogte af Fremmede af alle Samfundsklasser.

Jag forlader jeg Upsala og begiver mig til Stockholm og derfra om nogle Dage til Norrköping og Gøteborg, hvor jeg haaber at træffe Brodrene E. J. Petersen og S. Petersen inden deres Afreise til Utah.

Takkende Dem, kjære Broder, for al kjærlig Veiledning og onsende Dem en behagelig Reise hjem, tegner jeg mig Deres i Evangeliet forbundne

John Öhrngren.

Göteborg, den 28de Juni 1870.

Præsident Jøsef N. Smith.

Kjære Broder!

Da det nu nærmer sig Tiden til min Tilbagevenden til min Familie og mine Venner i det fjerne Westen, føler jeg mig tilskyndet til at sende Dem nogle Linier og takke Dem for alle saderlige Raad og Lærdomme, som jeg har modtaget under mit Ophold her.

Det var tre Aar siden afvigte 6te April, at jeg i Salt Lake City blev kaldet til denne Mission, hvilket dengang kom mig meget uventet, endskjøndt jeg Sabbath efter Sabbath i fjorten Aar

havde hørt det høiere Præstedømmes Formaninger til denne Slægt; jeg kan derfor med god Samvittighed bevidne Sandheden af det Værl, vi arbeide for, samt at Brodrene hjemme ere i Besiddelse af den bindende og løsende Magt paa Jorden.

I Forening med seg andre Brodre ankom jeg til Kjöbenhavn den 31te Juli 1867 og begyndte min Mission, ifølge Bestikkelse, som omreisende Uldste i Skaane Conference, og siden 12te April

1868 har jeg beskrevet Goteberg Conference, som er inddelt i fem Grene med 267 Medlemmer. Jeg kan ikke noksont takke mine Medarbejdere og de Hellige for deres Hjælpsomhed og Opmærksomhed for at fremme Herrens Gjerning. Mit Hjerte slaaer varmt for dem, og det skulde glæde mig særdeles om deres Udfrielse fra Babel snart maatte oprinde. Kun en Snees Personer vil udbandre herfra iaar, dels for deres egne sammensparede Midler, deels for Gaver, sendte fra deres Venner hjemme i Zion.

Jeg er tillige stolt af at kunne overdrage Conferencen uden Gjæld til min Eftertræder, samt en Beholdning af betalte Skrifter til en Sum af 70 Rdlr. danst. Denne Missionsvirksomhed har stjenket mig en Erfaring, som ikke kan kjøbes for Guld, og jeg er taknemmelig til min Gud derfor.

Maa Herren velsigne Dem og Deres Medbrodre i Evangeliet, onsker Deres hengivne

Samuel Pedersen.

Stockholm, den 2de Juni 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

— — — Maaste det kan interessere Dem at høre, hvorledes vi have det i den senere Tid. Vi have for Nærværende elleve Grene i denne Conference og omtrent tyve Missionairer, men en Deel af disse arbeide i det Timelige for deres Ophold; de ere Alle gode, trofaste Mænd, der virke i deres Kald med Flid, og vor Indflydelse blandt vore Medmenneker er derfor ogsaa i stadigt Tiltagende. Jeg er meget vel tilfreds med min Arbeidsmark og har nydt stor Glæde og Velsignelse blandt de Hellige her. Min Helbred har været god hele Tiden og jeg har flittigt baaret Vidnesbyrd om Evangeliet — det eneste Evangelium, det første og det sidste, som nogenfinde har og nogenfinde vil frelse Menneskenes Born. Endstjondt vi ere ignorerede og foragtede af Mange, ere vi Sidste Dages Hellige dog det bedste Folk, som lever paa Jorden, hvad Sædelighed, Retfærdighed og Velvillie mod alle Menneker angaar. Derfor lytte ogsaa de Oprigtige i Verden til vort

Vidnesbyrd og slutte sig Tid efter anden til Sandhedens Banner, men de fleste af disse ere ikke udrustede med meget af denne Verdens Guds, hvorfor Verden ogsaa seer dem over Hovedet og altid trykker dem ned. Lykkeligvis var det netop for de Fattige, Frelseren i sin Tid prædikede Evangeliet, og vi følge hans Exempel, vel vidende, at han forstod sin Gjerning ret. Vi have bragt i Erfaring, at de Fattige paa Guds ere rige paa Tro, medens de Rige paa Guds ere fattige paa Tro, netop som Tilfældet var med den velhavende Yngling, der kom til Kristus og bedrovet forlod ham, da han erfarede Frelserens Betingelser. Det er ubegribeligt for vor Tids Lærde, at Gud har forsmaaet deres Visdom og derimod valgt sine Tjenere blandt de laveste Klasser i Samsundet, men Grunden er indlysende, da de sidste ere ydmyge, medens han altid har staaet de Hovmodige og Selvkloge imod.

Jeg har ofte følt til at udbryde:

o Gud, velsign dine Børn, som give af det Lille, de have, til Rigets Opbyggelse! og jeg veed, de ville ingenlunde miste deres Lon, hvad enten de blive hjemsamlede til Bjergenes Dale i Vesten eller de skulle lægge deres Been i Babel. Herrens Villie skee i alle Ting.

Jeg er meget taknemmelig til Dem,

kjære Broder Smith, for alle de Instruktioner og Raad, jeg har modtaget fra Dem under min Missionstid, og ønsker Dem af ganske Hjerte Guds Naade og en lykkelig Hjemreise til vort sælles kjære Hjem.

Deres i Christo forbundne

Eric Peterson.

Nyheder fra Utah.

Ungarteseab, en Indianerhøvding i Utah, har meddelt, at flere Indianere havde forladt Uintah Distriktet i den Hensigt at stjæle Kreaturer i vore sydlige Settlementer.

Eldeste E. Elmer skrev fra Overton i vort Dixie i Begyndelsen af Mai, at Alt var vel dernede ved Muddy Floden. Der var lidt knapt om Brødstof, men da de ventede at høste om tre Uger, troede man at kunne klare sig uden altfor megen Trang. Agrene saae ikke ud til at ville yde saa rig en Høst som sædvanlig paa Grund af Tørke.

I Iron County har man begyndt at smelte Jern med Hæld, og Brødrene dersteds have bestilt en Knusemaskine og andre Maskiner i New York, som vil betydelig fremme Arbeidet. Man antager at kunne producere 2 a 3 Skippund godt graat Støbejern om Dagen.

I Malad stod Sæden godt og der var ingen Græshopper; i Hooperville var der heller ingen; derimod meldes fra Willard, at Græshopperne dersteds ødelagde Alt efter bedste Evne; ligeledes i Ogden, Salt Lake, Nephi og mellemliggende Steder.

I Cache Valley var Sæden god og kun liden Skade anrettet af Græshopperne. Fra Spanish Fork berettes, at Græshopperne have taget det Meste af Sæden, men desuagtet var Folket ved godt Mod.

I mange Settlementer har man maattet ploie og saae igjen, haabende at faae en seen Høst, hvis Kulden ikke indfinder sig for tidligt.

Brødrene Edward L. Sloan og William C. Dunbar have begyndt at udgive et nyt Blad, betitlet „Salt Lake Herald.“

Den 2de Mai blev Jernbanetoget standset paa Salt Lake Banen af Græshopperne. Foreren, Fyrbøderen og flere Andre maatte ned og stufte dem af Skinnerne, før man atter kunde komme igang.

William F. Appleby døde i Salt Lake City den 20de Mai; Orson Pratt holdt en fortræffelig Rigtale ved denne Leilighed.

Apostel John Taylors Fader, James Taylor, døde i Salt Lake City den 27de Mai, 87 Aar gammel.

Halvfjerdsindstyve Emigranter fra Virginien og Nord Carolina ankom til Utah den 1ste Juni.

Brodrerne George Nebeker og Davidson ankom fra Sandwich Øerne den 27de Mai. Siden Oktober havde de Hellige der produceret 1500 Stippund Sukker og 20 Tønder Sirup, hvoraf en Fjerdedeel folgtes i San Francisco, Resten andre Steder. Broder Benjamin Cluff med Familie vendte ligeledes tilbage paa samme Tid efter en sezaarig Misſion paa Øerne. Misſionen staar i det Hele taget godt.

Fra Morgan County skrives, at Tusinder af Evaler ere ankomne did og gjore godt Indhug blandt Græshopperne.

Uf et Brev fra Præsident George A. Smith, dateret 10de Juni, erfare vi, at mange af de Hellige døbes for deres Døde; den 2den Juni forrettede Joseph F. Smith Daaben 380 og Samuel H. B. Smith 320 Gange, hvilket var det største Antal Døbte, de endnu havde haft paa een Dag.

Elbste Chr. Halvorsen sender Hilsen til alle sine Venner; han er flyttet op til Richmond, Cache Valley, hvor han agter at tage fat paa Landvæsenet og synes at være vel tilfreds med sit nye Opholdssted.

Der gjøres Forberedelser hjemme til at høitideligholde den 4de Juli, Amerikas Grundlovsdag. Mærkeligt nok, at de Hellige, dette saa ofte jordrevne og forurettede Folk, er det eneste i Amerika, som overholder og ærer Constitutionens Aand og Bogstav.

Elbste Robert Beauchamp skriver fra Karovi, Ny Zeeland, at Herrens Værk gaar stadig fremad. Forsamlingerne besøges af mange Fremmede, der opmærksomt undersøge vore Grundsatninger. Han havde døbt sex Personer, og paa følgende Søndag ventede han at døbe en heel Deel.

Elbste W. P. Wilson skriver fra Vermont i de Forenede Stater, at flere gamle og vantrevne Medlemmer af Kirken havde atter sluttet Pagt med Herren og blevne opvarmede i deres fordums Tro. Han havde i det Hele døbt fem og tyve.

En stor Mængde Reisende af den bedre stillede Klasse i Samsundet besøger i denne Tid Salt Lake City og dens Omegn, for at beundre vor mærkværdige Bjergsætning og vort endnu mærkværdigere Folk. Fornylig aflagde et Selskab af Penge-mænd fra Boston, 130 i Tallet, deres Damer iberegne, et Besøg i Salt Lake. De ankom en Lørdag Aften paa deres eget Tog, som i Luxus og Velvæmmelighed overgaar Alt, hvad der hidtil er opvist i Befordringsvæsenet. Søndag bivaaned de begge Forsamlingerne i Tabernaklet og om Aftenen var Præsident Young og flere af Brodrerne inviterede til stor Middag ombord paa Trænet. Disse Vogne ere forsynede med Bibliotheker, Pianoer, Gasbelysning osv., ja endog et lille Bogtrykkeri, hvorfra hver Morgen udgaar et godt redigeret Blad, kaldet „Transcontinental,“ der bliver forsynet med Efterretninger paa alle større Telegraphstationer paa Linien, fornemmelig vedrørende Reiserouten. Saaledes var Nr. 1 dateret Niagara Vandfalbet den 24de Mai, Nr. 4 Ogden den 28de Mai og saa fremdeles. At et Blad trykkes med en Hurtighed af „40 engelske Mil i Timen,“ er ikke et af de mindstbetydende Tidens Tegn i denne Tidsalder.

Mit Hjem.

Hvad er vel det Kjæreste Mennesket eier,
 Som Rigdom og Vre og Rang ei opveier?
 Som giver mig Styrke til Trængsler at møde,
 Som — hvis jeg det mangler — gjør Livet saa ode?
 Det er Fred i mit Hjem.

Blandt Fremmede særdes jeg meget om Dagen,
 De kalde sig Venner og ta'er mig om Hagen,
 Maaſte de ei mene det endda saa ilde,
 Dog langes fra Morgen til Aftenen silde
 Seg efter mit Hjem.

O hellige Forsyn, som styrer og leder
 De tallose Verdner, jeg ydmygt Dig beder:
 Om end Du mig stiller de bittreste Prover,
 Af Hjertet jeg haaber, Du aldrig berøver
 Mig Fred i mit Hjem.

Naar aabenlys Ondskab med staalsatte Næver
 Og silkeblod Falskhed til Doffer mig kræver,
 Naar Alle mig svigte og Haan jeg kun høster
 For velmente Gjerning, da Intet mig trøster
 Som Fred i mit Hjem.

Naar syg eller træt jeg paa Leiet mig strækker,
 Naar Mismod og Kummer Humoret nedbrækker,
 O sig, hvem formaar vel at lindre min Smerte
 Saa grundigt som dem med det kjærlige Hjerte
 I mit fredsfulle Hjem.

See, derfor er Hjemmet mit dyreste Gie,
 See, derfor kan Intet paa Jord det opveie,
 Og derfor til Gjengjeld jeg altid med Glæde
 Vil virke med Kraft og dem Lykke berede,
 Som udgjør mit Hjem.

Naar Hunger og Armod paa bleggule Heste
 Af Herren udsendes for Jorden at gjeſte,
 Og Jammer og Taarer i Sporet dem følger,
 Da stands ei ved Døren, bag hvilken sig dølger
 Mit elskede Hjem.

Naar Jorden af Krigshyl og Blodbad hjemføges,
 Og Folkene's Rædsel af Pesten forøges,
 Lad Fortvivlelsens Nodraab og Doendes Rallen,
 Som lyder fra Hytten og stonner fra Valen,
 Gi naae til mit Hjem.

Ja Herre, som fordem det gif i Egypten,
 Da Døden ei sparede Slot eller Hytten,
 Lad Fredens Serafer bestynte min Bolig
 Og byde den Grumme forholde sig rolig
 Og skaane mit Hjem.

Lad Helbred og Sundhed, Haabet og Glæden,
 Som Gud har bestiftet at stabe et Eden,
 Paa deres Vandring i Livet mig gjeffe
 Og evig og altid med Omhu befæste
 Fred i mit Hjem.

Naar Amerika det Stolte i Støvet skal græde,
 Og krymper og snoer sig for Hevnerens Brede,
 Lad Zion da blomstre og seierrig stande
 Med Scepter i Haand og Laurbær om Pande —
 Mit evige Hjem.

Th.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Forsvar for religiøs Frihed (forsat)	305.	Correspondance	313.
Redaktionens Bemærkninger (Til de		Nyheder fra Utah	317.
Hellige i den skandinaviske Mission)	312.	Poesi	319.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
 og faaes paa Contoiret i Lorenzengsgade Nr. 14 1ste Sal tilvensfire og
 paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.